

Verwerende partij: Kuoni Travel Ltd

Prejudiciële vragen

- 1) Wanneer de verplichtingen die voortvloeien uit een overeenkomst, gesloten tussen een organisator of doorverkoper en een consument voor het verstrekken van een vakantiepakket waarop richtlijn 90/314/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreis pakketten, van toepassing is, niet of slecht zijn uitgevoerd, en dit niet of slecht uitvoeren het gevolg is van de handelingen van een werknemer van een hotelonderneming die een verstrekker van diensten is waarop die overeenkomst betrekking heeft:
 - a) is er dan ruimte voor de toepassing van het in het tweede deel van de derde alinea van artikel 5, lid 2, van die richtlijn bedoelde verweer, en zo ja,
 - b) volgens welke criteria moet de nationale rechter dan beoordelen of dat verweer van toepassing is?
- 2) Wanneer een organisator of doorverkoper een overeenkomst sluit met een consument voor het verstrekken van een vakantiepakket waarop richtlijn 90/314/EEG van de Raad van toepassing is, en een hotelonderneming diensten verstrekt waarop die overeenkomst betrekking heeft, moet een werknemer van die hotelonderneming dan voor de toepassing van het in de derde alinea van artikel 5, lid 2, van die richtlijn bedoelde verweer zelf als een „verstrekker van diensten” worden beschouwd?

⁽¹⁾ PB 1990, L 158, blz. 59.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supreme Court of the United Kingdom (Verenigd Koninkrijk) op 30 juli 2019 — R (op verzoek van de Association of Independent Meat Suppliers en een andere partij)/The Food Standards Agency

(Zaak C-579/19)

(2019/C 328/36)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Supreme Court of the United Kingdom (Verenigd Koninkrijk)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: R (op verzoek van de Association of Independent Meat Suppliers en een andere partij)

Verwerende partij: The Food Standards Agency

Prejudiciële vragen

1. Staan verordeningen (EG) nrs. 854/2004⁽¹⁾ en 882/2004⁽²⁾ in de weg aan een procedure waarbij een vrederechter krachtens section 9 van de Food Safety Act 1990 (wet voedselveiligheid 1990) inhoudelijk uitspraak doet over de vraag of een karkas al dan niet voldoet aan de voedselveiligheidsvoorschriften, op basis van het bewijs dat wordt aangedragen door deskundigen waarop beide partijen een beroep doen?

2. Volgt uit verordening (EG) nr. 882/2004 een recht om beroep in te stellen tegen een door een officiële dierenarts krachtens artikel 5, lid 2, van verordening (EG) nr. 854/2004 genomen beslissing dat het vlees van een karkas ongeschikt is voor menselijke consumptie, en indien dat het geval is, welke benadering moet in het kader van een dergelijk beroep worden gevolgd wat de inhoudelijke beoordeling van de door de officiële dierenarts genomen beslissing betreft?

- (¹) Verordening (EG) nr. 854/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 houdende vaststelling van specifieke voorschriften voor de organisatie van de officiële controles van voor menselijke consumptie bestemde producten van dierlijke oorsprong (PB 2004, L 139, blz. 206).
- (²) Verordening (EG) nr. 882/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake officiële controles op de naleving van de wetgeving inzake diervoeders en levensmiddelen en de voorschriften inzake diergezondheid en dierenwelzijn (PB 2004, L 165, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 16 augustus 2019 door John Dalli tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 6 juni 2019 in zaak T-399/17, Dalli/Commissie

(Zaak C-615/19 P)

(2019/C 328/37)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: John Dalli (vertegenwoordigers: L. Levi, avocate, S. Rodrigues, avocat)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- Het bestreden arrest vernietigen en vaststellen dat de vorderingen van rekwirant in zaak T-399/17 ontvankelijk en gegrond zijn, en bijgevolg
- schadevergoeding toekennen, met name voor de immateriële schade, die voorlopig kan worden geraamd op 1 000 000 EUR;
- verweerster verwijzen in de kosten;
- de Europese Commissie verwijzen in alle kosten van de hogere voorziening en van de procedure in eerste aanleg.

Middelen en voornaamste argumenten

Met zijn eerste middel stelt rekwirant dat er sprake is van meerdere onjuiste rechtsopvattingen, met name schending van de motiveringsplicht en verkeerde opvatting van de gegevens in het dossier, door de afwijzing van de eerste grief betreffende de onrechtmatigheid van het besluit tot inleiding van het onderzoek.

Ten tweede stelt rekwirant dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de tweede grief, betreffende onjuistheden in de beschrijving van het onderzoek en onrechtmatige uitbreiding van het onderzoek, af te wijzen.

Ten derde stelt rekwirant dat sprake is van verdraaiing van bewijs en schending van de rechten van de verdediging in het arrest van het Gerecht, waarin de derde grief, die betrekking had op inbreuk op de beginselen inzake bewijsvergaring en op verdraaiing en vervalsing van bewijs, was afgewezen.

Ten vierde stelt rekwirant dat sprake is van verdraaiing van de duidelijke betekenis van de feiten en het bewijs en dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de vierde grief, betreffende schending van de rechten van de verdediging, van artikel 4 van besluit 1999/396 van de Commissie (¹) en van artikel 18 van de instructies van OLAF, af te wijzen.

Ten vijfde stelt rekwirant dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de motiveringsplicht te schenden en bewijs te verdraaien, doordat het de vijfde grief, betreffende inbreuk op artikel 11, lid 7, van verordening (EG) nr. 1073/1999 (²) en op artikel 13, lid 5, van de regels van het Comité van toezicht, heeft afgewezen.